

DEN DANSKE ANTI - APARTHEID KOMITE

GG20141114001

DEN DANSKE ANTI-APARTHEID KOMITE

Siden Sharpeville-massakren i marts 1960, hvor det sydafrikanske politi dræbte 67 og sårede over 200 deltagere i en fredelig demonstration, har en aktiv frihedskamp været igang i Sydafrika. En stadig større del af den farvede befolkning og den hvide opposition har måttet erkende, at den ikke-volds politik, man har ført gennem årtier, aldrig vil kunne føre til ligeberettigelse. Hvert år er over 350.000 blevet arresteret og mange hundrede henrettet for overtrædelser af apartheid-lovene.

Gennem 50 år har den sydafrikanske befolkning tålmodigt fundet sig i en behandling, der savner paralleller, og alle de berettigede krav og ønsker, man har fremført, er brutalt blevet fejlet tilside. De farvede har ikke på noget tidspunkt ønsket en borgerkrig. De har krævet at blive behandlet som ligeberettigede borgere i deres eget samfund, men har måttet se, hvorledes alle legale muligheder for deltagelse og medvirken i landets politik er blevet dem frataget – herunder noget så elementært som stemmeretten.

Den sydafrikanske frihedsbevægelse, der hovedsagelig er blevet organiseret af African National Congress (ANC) og Pan-Africanist Congress (PAC), og hvis ledere næsten alle er drevet i exil, er med ubønhørlig konsekvens bragt til at indse, at imod en modstander der afviser forhandling og kun anvender vold, kommer man til kort ved ensidigt at praktisere ikke-volds princippet.

I de sidste 5 år har FN adskillige gange beskæftiget sig med det sydafrikanske problem, og en massiv fordømmelse af apartheid-styret er kommet til udtryk i resolutioner og henvendelser til den sydafrikanske regering. Med mere end $\frac{2}{3}$ majoritet krævede Generalforsamlingen den 6. november 1962 iværksættelse af sanktioner mod Sydafrika. En ekspertgruppe under forsæde af Alva Myrdal nedsattes af Sikkerhedsrådet den 4. december 1963, og i rapporten, der afleveredes den 20. april 1964, slås det fast, at kun internationale sanktioner vil kunne føre til apartheid-styrets fald.

Der er imidlertid ikke siden taget skridt til virkeliggørelse af disse planer, og da det efterhånden er blevet åbenbart, at FN ikke på nogen måde evner at intervenere, kan de sydafrikanske modstandsorganisationer kun drage den eneste logiske slutning, at de selv må tage kampen op, og i form af *aktiv modstand*.

Sabotage og/eller guerillakrig eller en meget realistisk trusel om magtanvendelse er de eneste tilbageværende muligheder for at bringe apartheid-styret til fald.

For at undgå misforståelser skal det pointeres, at vi ikke tror ANC og PAC militært kan nedkæmpe Verwoerd-regimet, men vi har begrundet håb om at der kan skabes et sådant kaos i landet, at FN tvinges til endelig at gribe ind og gennemføre Myrdal-komiteens forslag om afholdelse af et nationalkonvent i Sydafrika med deltagelse af repræsentanter fra alle landets befolkningsgrupper.

Det er af afgørende betydning, at den kamp der allerede er igang i Sydafrika ikke udvikler sig til en racistisk kamp mellem farvede og hvide – der ville kunne få konsekvenser for forholdet mellem folkeslag over det meste af jordkloden – men at det klart bliver en frihedskamp mod apartheid-tyranniet, hvori det størst mulige antal hvide i den øvrige verden gør fælles sag med den sydafrikanske frihedsbevægelse.

Det er på denne baggrund, at den danske anti-apartheid komité er blevet dannet med følgende formål:

at klargøre for offentligheden hvad der sker i Sydafrika, hvorfor det sker og hvilke konsekvenser det indebærer,

at virke som økonomisk og moralsk støttegruppe for den sydafrikanske frihedskamp,

at medvirke til at den sydafrikanske frihedsbevægelses enkelte led finder sammen.

Den danske anti-apartheid komité vil fremme sit formål gennem samarbejde med lige-sindede støttegrupper i andre lande, gennem indsamlinger og gennem påvirkning af offentligheden med dertil egnede midler.

Vi gør udtrykkeligt opmærksom på, at komiteen med sin fremståen og med det planlagte arbejde ikke fremmer en voldelig løsning af problemerne i Sydafrika, der principielt er os alle imod. Vi har taget til efterretning, at man i modstandskampen forlængst *er* begyndt at bruge voldelige metoder, og at man allerede har vidt fremskredne planer om sabotage og guerillakrig, og vort arbejde tager *alene* sigte på at gøre den uundgåelige voldsanvendelse så kort som mulig. De sydafrikanske racisters voldsmetoder har tilspidset situationen så vidt, at aktiv modstand er den eneste mulige udvej for dem, der kæmper mod apartheid.

Den sympati for de undertrykte i Sydafrika, som allerede har givet sig spontane udslag i den danske befolkning, vil let kunne sættes overstyr, hvis ikke baggrunden for anvendelsen af sabotage nu bliver almindeligt kendt, og hvis ikke man i tide skaber et korrektiv til den strøm af tendentøse telegrammer, som pressen vil modtage, når det for alvor går løs.

Den danske anti-apartheid komité er ikke en konkurrent til de allerede eksisterende komiteer, der arbejder for humanitær støtte til apartheid-politikkens ofre, men er som situationen har udviklet sig i dag et nødvendigt supplement til disse.

KOMITEENS MEDLEMMER *april 1965*

Formand:

Instruktør Henning Carlsen, Allerød

Næstformand og kasserer:

Civilingeniør Niels Munk Plum, Gentofte

Øvrige forretningsudvalg:

Cand. jur. Bent Nyløkke-Jørgensen, København

Redaktør Jørgen E. Petersen, Århus

Redaktør Knud Poulsen, København

Redaktør Jørgen Schleimann, København

Øvrige komitémedlemmer:

Fru Grethe Abell, København

Forbundsformand V. Andreassen, København

Maleren Flemming Bergsøe, Kgs. Lyngby

Forfatter H. C. Branner, København

Dr. phil. Elias Bredsdorff, Cambridge

Forbundsformand Chr. Christensen, København

Advokat Jørgen Christensen, København

Afdelingsleder Alfred Dam, Århus

Rigsantikvar, prof., dr. phil. P. V. Glob, Kbh.

Direktør G. Groesen, Esbjerg

Forfatterinde Eva Hemmer Hansen, Århus

Professor Dan Sterup Hansen, København

Arkitekt Poul Henningsen, Usserød

Lektor Tage Hind, Højbjerg

Biblioteksdirektør E. Allerslev Jensen, Kbh.

Forfatter, cand. psych. Jesper Jensen, Dragør

Forbundsformand Svend Jensen, København

Professor Sv. Møller Kristensen, Århus

Overbibliotekar Ib Magnussen, Risskov

Rektor Axel Milthers, København

Skuespiller Henning Moritzen, København

Rektor C. C. Kragh-Müller, Hellerup

Hans Jørgen Nielsen, Frit Forum, Århus

Redaktør Poul Overgaard Nielsen, København

Forfatter Ernst Bruun Olsen, København

Skuespillerinde Lise Ringheim, København

Forfatter Knud Sønderby, Virum

Forbundsformand Georg Sørensen, Århus

Forfatterinde Lise Sørensen, Humlebæk

Forfatter Villy Sørensen, Hvidovre.

Frankeres
som
brevkort

DEN DANSKE ANTI-APARTEID KOMITE
SOLØVEJ 12
GENTOFTE

Undertegnede tegner sig herved for

et årligt bidrag på kr.

et månedligt bidrag på kr.

et eengangsbidrag på kr.

der vil blive indsat på giro 13 79 27

der ønskes opkrævet

der vedlægges

De bedes sende mig

lister over nyere tidsskrifter og bøger vedr.
Sydafrika

særtryk af »Kontakt«, Sydafrika-nummer

FNs Myrdal rapport (på dansk)

Navn:

Stilling: Tlf.:

Adresse:

*Hvis De skulle være interesseret i andre former for samarbejde eller støtte
så skriv til Soløsevej 12, Gentofte eller ring til GE 4776*

FRIHEDSKAMPEN I SYDAFRIKA ER I FULD GANG

Den 12. juni 1963 meddelte den sydafrikanske justitsminister, at 3.246 mennesker var blevet arresteret for at tilhøre den illegale frihedsorganisation »poqo«. 124 af dem var allerede fundet skyldige i mord. Hvad der samlet skete med disse mennesker findes ingen klar oversigt over. Men »South African Institute of Race Relations«, der har hovedkvarter i Johannesburg, noterede fra avisreferater i de følgende 6 måneder 642 domme, heraf 46 dødsdomme. 141 fik fængselsstraffe på mere end 10 år. Disse tal må ikke forveksles med tallene over afrikanere straffet for overtrædelse af de særlige paslove. I 1960 straffedes 340.958 efter disse love, i 1961 375.417, i 1962 384.497.

I 1963 indførte den hvide, sydafrikanske regering den berygtede 90 dages lov, som siden midlertidigt er ophævet. Efter 90 dages loven var en politiofficers mistanke om, at en person vidste noget om en anden tilstrækkelig til tilbageholdelse i 90 dage – uden domstols medvirken og altså uden mulighed for forsvar. Når de 90 dage var gået, kunne den mistænkte tilbageholdes for en ny periode.

Når den sydafrikanske regering kunne suspendere 90 dages loven, skyldes det, at man i den i 1962 vedtagne sabotage lov havde et tilstrækkeligt smidigt instrument. Den Internationale Juristkommission, der har status som rådgivende for FN og kun jurister fra ikke-kommunistiske lande som medlemmer, foretog i 1962 – da Per Federspiel (v) var organisationens vicepræsident – en vurdering af sabotage-loven. Det hedder i vurderingen, at det er tilstrækkeligt til at blive dødsdømt, hvis man f. eks. på en mur maler et slogan, som er fjendtligt mod den sydafrikanske regering. Juristernes generalsekretær, forhenværende formand for FN's generalforsamling, sir Leslie Munro protesterede på mere end 50.000 juristers vegne til den sydafrikanske regering. Til ingen nytte. Loven blev vedtaget, og minimumstraffen er 5 års fængsel. Loven er således udformet, at næsten alt kan gøres til sabotage, hvis det ønskes – f. eks. at gå over en fremmed mands mark. Den kan også bruges mod strejkende – og er blevet det. Loven er tilrettelagt sådan, at myndighederne i praksis kan gøre det umuligt for en mand at forsvare sig, da anklageren først i retssalen behøver at fremlægge sit materiale.

Juristerne siger bl. a. om loven, at den er et kulminationspunkt i et bevidst og skånselsløst forsøg på at gennemtvinge apartheid-doktrinen, og at den er uforenelig med civiliseret retspleje.

Lovens eksistens og de mange, den benyttes overfor, er et af de klareste beviser på, at frihedskampen i Sydafrika er i fuld gang.